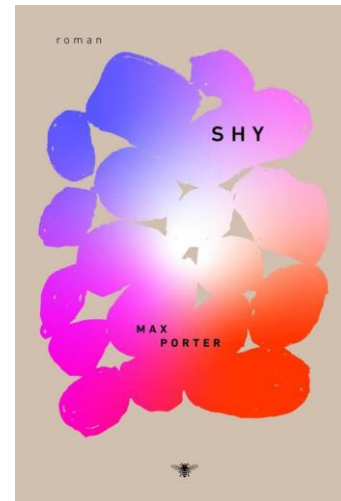

Max Porter

Shy

Vertaald door Saskia van der Lingen
De Bezige Bij, 2023

Neem ze te grazen, Shy

De rugzak is loeizwaar.

De vloerplanken kreunen.

Een laatste check: de joint ligt veilig overdwers in het lege Embassy-dooasje.

Nog een halve droom voordat de wekbel gaat.

De kamer is schuimrubberzacht. Verlokkelijk.

Schichtig.

De rugzak is loeizwaar.

Het is 3 uur 13 in de ochtend.

Het is een zak vol stenen. Logisch dat-ie zwaar is.

Vuursteen is gemiddeld 600 miljoen jaar oud, zei Steve.

Hij begeeft het zowat. De draagbanden kraken.

Walkman startklaar.

Pandemonium *Andromeda Tour*, Plymouth 1994. Tape 1.

Randall back2back Kenny Ken.

Beschrijf eens hoe je je voelt.

Jungle.

De absolute top.

Het Amen.

Almachtig.

Een way of life.

Big hot and heavy.

600 miljoen jaar, en wij vinden ons al heel wat dat we het honderd jaar volhouden, op z'n hoogst. Hij krijgt zijn hoofd er niet omheen.

Lengte.

Vlinders in zijn buik.

Tijd.

Een beetje het gevoel dat hij moet poepen.

Hij laat de kamer donker achter. Shy's kamer minus Shy. *Eve 1965* in de balk gekrast. Een beverig hart in de balk gekrast. *1891* in de balk gekrast. *Shy 95*, vers en onhandig in de balk geschraapt, met de S zigzag als een Z. Zelfs dat kreeg hij niet voor elkaar.

De toekomst ligt voor je open, Shy. Het is aan jou.

Hij houdt het midden van de gangloper aan om gekraak te voorkomen.

Jamie slaapt nooit, maar hij zal zijn koptelefoon ophebben. Steve, Amanda, Owen beneden, Benny, Cal de Kale Kakker, Paul, Riley, Ash.

De rugzak is loeizwaar.

Stiekeme eikel.

Zijn schouders doen verrekte pijn.

Voetje voor voetje.

Kalmpjes aan.

Het ruikt naar de chili con carne van gisteren.

Oksels en etensvlekken in het tapijt en oude scheten.

Je moeder.

Tex-Mex en oud-klamme steen.

Hij stopt onderaan de trap en knaagt aan het velletje van zijn duim.

Zoef-tik, zoef-tik, de elektriciteitsmeter als een langzaam teruggespoelde drumsolo.

Gevangen in een plooi van de tijd. Ontsnappen.

Kleine Shy op het spookuur met zijn laatste restje wiet en zijn favoriete cassettebandje. Jongen op de trap, op het punt door de tijd heen te stappen. *Tom's Midnight Garden*. Zo voelt het, godskolere, precies zo. Hij heeft in geen jaren aan dat boek gedacht.

'Dit is Shy. Hij zit meestal hier, in de huiskamer, met zijn koptelefoon op, in zichzelf te praten. Hij heeft gezegd dat hij niet gefilmd wil worden. Maar zeg even gedag, wil je, Shy?'

Als de draagbanden scheuren is hij de sjaak, dan kletteren er honderd steenbrokken over de plavuizen onderaan de trap. Trap met monumentenstatus, vloer met monumentenstatus, geschiedenis met monumentenstatus, leiding in alle staten.

Stomme Reebok-rugzak die hij al eeuwen heeft.

Deo van Lynx Africa.

Zijn hart bonk-bonk-bonkt alsof hij bang is.

Slapstick zonder publiek. Overlappende voice-overs overstemmen elkaar in zijn hoofd.

We hebben vandaag fijn vooruitgang geboekt, Shy. Ik ben echt heel blij.

Hij heeft graffiti gespoten, gesnoven, geblowd, gevloekt, gestolen, iemand een jaap gegeven, gestompt, de benen genomen, een Escort in de prak gereden, een winkel aan diggelen geslagen, een huis vernield, een neus gebroken, zijn stiefvaders vinger gespietst, maar het is een tijd geleden dat hij heeft geslopen. Hij krijgt er de zenuwen van.

'Psychologisch uitgedaagde jongeren die speciale opvoedkundige begeleiding nodig hebben, of een stelletje criminele tieners in een door de belastingbetaler bekostigd rustoord op het platteland?'

Hij heeft nu de serre bereikt, negen behoedzame tapijt-gedempte stappen naar het hoge raam achter het vunzige bloemetjesgordijn. Volgend jaar is dit de keuken van een of andere chique trut. De oude ramen kunnen niet open. De nieuwere, gerenoveerd in de jaren zestig, openen soepel en geruisloos. Hij stapt het mufte huis uit en trekt zijn capuchon over zijn hoofd.

[De camera zwenkt over het gazon.]
'Gewoon een groepje tieners dat een balletje trapt, of een stel van 's lands meest gestoorde en gewelddadige jeugddelinquenten? Hier op de onconventionele Laatste Kans School kunnen ze het niet vaak genoeg herhalen: het een sluit het ander niet uit.'

Hij zou het op een drafje kunnen zetten, om sneller uit het zicht te zijn, maar dan zouden de stenen lawaai maken, dus hij blijft sluipen. Hij kijkt achterom naar het huis en denkt aan hen allen daarbinnen. Lekker in hun warme bed. Owen en de interne staf en de jongens. Totaal van de wereld totdat de wekbel gaat, meurend en pruttelend en dromend van wat voor heftige of gewelddadige of zoete en aangename shit ze maar dromen. Allemaal zeggen ze altijd dat ze hier onwijs diep slapen. Nieuwe jongens vertellen over hun gestoorde dromen en dan doen de spookverhalen de ronde (mevrouw Nash die over je waakt terwijl je slaapt en die je nachtdem inslurpt; de magere oude man in zijn nachthemd die de achtertrap op en af gaat met een druppelspoor van pis achter zich aan), en het waargebeurde verhaal over Sir Henry Radcliffe die een dienstmeisje vermoordde in de slaapkamer helemaal boven die op slot zit en dat elke nieuwkomer daarom in het holst van de nacht een schreeuw hoort, één enkele schreeuw, waarmee het huis hen welkom heet vanuit zijn eigen getraumatiseerde verleden. Ze hebben het allemaal gehoord, en wie het niet gehoord heeft, doet alsof.

*Zo'n slimme jongen, en dan toch zo je best doen om jezelf in de wielen te rijden,
hoe zit dat?*

De nacht is enorm en een kwellling.

*Ben je nu ineens op je teentjes getrapt?
Ik dacht dat je depressief was?*

Hij draait zich om en wandelt het blauw in. Een bewegende schaduw.